

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 148/2024-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a zo sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Andreou Chorvátovou Nagyovou, Kozárovce 632, proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 5Co/14/2022-142, 5Co/15/2022-142 z 28. februára 2022 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/181/2022 z 26. októbra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. januára 2024 domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu namietanými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať mu primerané finančné zadostučinenie 3 000 eur a náhradu trov konania 463,75 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom konania v pozícii žalovaného vedeného na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 11C/36/2020, v ktorom sa žalobkyňa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „žalobkyňa“), domáhala proti sťažovateľovi ochrany osobnosti a priznania náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 10 000 eur.

3. Dňa 22. júna 2021 bola sťažovateľovi doručená písomná výzva na splnenie povinnosti, ktorou ho právny zástupca žalobkyne žiadala o splnenie povinnosti, ktorá mu bola uložená rozsudkom

okresného súdu č. k. 11C/36/2020-46 z 9. apríla 2021, a to povinnosti urobiť verejné ospravedlnenie z titulu ochrany osobnosti a povinnosti zaplatiť žalobkyni sumu 10 000 eur.

4. Sťažovateľ sa až doručením danej výzvy na plnenie od právneho zástupcu žalobkyne dozvedel, že na okresnom súde prebehlo proti nemu nejaké súdne konanie a bol vydaný v jeho neprospech rozsudok pre zmeškanie podľa § 273 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), ktorým mu boli uložené už uvedené povinnosti.

5. Sťažovateľ vzhľadom na stav materiálnej núdze požiadal Centrum právnej pomoci – kanceláriu Nitra o priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci, kde mu bol určený advokát, prostredníctvom ktorého podal proti citovanému rozhodnutiu podľa § 277 CSP návrh na jeho zrušenie, zároveň podal odvolanie proti predmetnému rozsudku pre zmeškanie žalovaného.

6. V podanom odvolaní uviedol, že až doručením výzvy sa dozvedel, že prebehlo proti nemu súdne konanie a bol vydaný v jeho neprospech rozsudok pre zmeškanie podľa § 273 CSP, ktorý mu ukladá povinnosti. Namietal prísny formalistický výklad Civilného sporového poriadku v prípade doručovania žaloby fyzickej osobe, keď súd v odôvodnení rozsudku pre zmeškanie sťažovateľa v pozícii žalovaného uvádza, že žalobu spolu s uznesením podľa § 167 ods. 2 CSP doručoval podľa § 32 ods. 5 písm. b) zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“), pričom bola doručená márnym uplynutím lehoty 23. septembra 2020. Poukázal na konštantnú judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, z ktorej vyplýva, že zakotvenie prísneho režimu doručovania v Civilnom sporovom poriadku má priestor len v prípade, ak má žalovaný o spore vedomosť. Zastáva názor, že pravidlom pri doručovaní žaloby fyzickej osobe by mala byť obligatórnosť vyšetrovacích úkonov vo vzťahu k pobytu žalovaného. V odvolaní poukázal na tú skutočnosť, že sťažovateľ nemal vedomosť o aktívnej elektronickej schránke fyzickej osoby na doručovanie písomností, do ktorej boli súdom písomnosti doručované. V tomto čase je už uvedená schránka deaktivovaná. Podľa názoru sťažovateľa existuje podozrenie zo zneužitia jeho schránky a táto bola administrátorom bez vedomia žalovaného zrušená.

7. Sťažovateľ namietal, že súd v konaní žiadnym spôsobom neskúmal, či mal možnosť sa so žalobou oboznámiť, resp. či vedel o prebiehajúcom konaní, či používa elektronicкую schránku, a to aj napriek tomu, že musel mať vedomosť, že sťažovateľ cez elektronicкую schránku písomnosti nepreberá, ale doručované poštou áno, keďže na okresnom súde prebieha so sťažovateľom niekoľko konaní. Sťažovateľ aj vzhľadom na svoj vek nie je počítačovo natoľko gramotný, aby bez pomoci tretej osoby dokázal obsluhovať elektronicкую schránku. Skutočnosť, že elektronicкую schránku nevyužíval, preukazovalo aj to, že v nej má len neprevzaté dokumenty.

8. Okresný súd uznesením č. k. 11C/36/2020-90 z 28. októbra 2021 zamietol návrh sťažovateľa na zrušenie rozsudku pre zmeškanie.

9. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že ak sťažovateľ napriek svojmu tvrdeniu, že nie je dostatočne počítačovo gramotný, o aktiváciu svojej elektronickej schránky na elektronicкую komunikáciu požiadal, potom musí niesť aj procesnú zodpovednosť za spravovanie svojej elektronickej schránky. Ak zároveň sťažovateľ tvrdil, že o aktivácii svojej elektronickej schránky ako fyzickej osoby nemal vedomosť a že má podozrenie, že došlo k zneužitiu jeho

elektronických schránok, pričom poukazuje na to, že jeho elektronická schránka fyzickej osoby podnikateľa bola bez jeho vedomia administrátorom zrušená, je potrebné uviesť, že sťažovateľ zneužitie svojej elektronickej schránky fyzickej osoby nepodnikateľa žiadnym spôsobom nepreukázal. Pokiaľ ide o prípadné zrušenie jeho elektronickej schránky ako fyzickej osoby podnikateľa, toto tvrdenie je z hľadiska doručovania súdnych zásielok v predmetnej veci irelevantné.

10. Okresný súd podmienku existencie ospravedlniteľného dôvodu na podanie vyjadrenia podľa § 273 písm. a) CSP na strane sťažovateľa v pozícii žalovaného nepovažoval za splnenú.

11. Okresný súd uviedol, že bolo povinnosťou sťažovateľa k návrhu pripojiť aj samotné vyjadrenie k žalobe, pričom žaloba mu nebola doručená, v dôsledku čoho nepozná jej obsah a nemôže sa k nej relevantne vyjadriť. Tejto skutočnosti však odporuje samotný dôkaz predložený sťažovateľom, z ktorého je zrejmé, že v jeho elektronickej schránke sa žaloba s prílohami nachádza, a preto ak sťažovateľ využil spôsob zvrátenia rozsudku spočívajúci v jeho návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie a napriek tomu sa so žalobou neoboznámil a kvalifikované vyjadrenie k žalobe spolu s návrhom súdu nezaslal, keď vo svojom vyjadrení vo všeobecnosti len uviedol, že v celom rozsahu tvrdenia žalobkyne, ako aj jej uplatňované nároky popiera, keď vo svojom vyjadrení neuviedol rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, nepripojil listiny, na ktoré sa odvoláva, a neoznačil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (ak uplatnený nárok v celom rozsahu neuznáva), potom nemožno dospieť k inému záveru, než že nesplnil ani ďalší predpoklad na zrušenie rozsudku pre zmeškanie.

12. Proti uzneseniu, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh sťažovateľa na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, podal sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie.

13. Krajský súd uznesením č. k. 5Co/14/2022-142, 5Co/15/2022-142 z 28. februára 2022 odvolanie sťažovateľa proti rozsudku pre zmeškanie výrokom I odmietol a uznesenie okresného súdu potvrdil.

14. Krajský súd v odôvodnení uviedol, že odvolanie bolo právnym zástupcom sťažovateľa podané elektronicky až 6. júla 2021, teda zjavne po uplynutí zákonnej lehoty, preto ho odvolací súd ako oneskorene podané podľa § 386 písm. a) CSP odmietol.

15. Krajský súd v odôvodnení uviedol, že jediným kritériom pri posudzovaní relevantného dôvodu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie bola existencia ospravedlniteľného dôvodu. K argumentácii právneho zástupcu sťažovateľa odvolací súd poznamenal, že hlavným účelom elektronických schránok je zrovnoprávnenie doručovania dokumentov elektronicke s doručovaním dokumentov písomne. Elektronické podanie urobené prostredníctvom elektronickej schránky má rovnaké právne účinky ako podanie, ktoré bolo doručené orgánu verejnej moci v listinnej podobe. A rovnako to platí aj pre opačný smer komunikácie – elektronický úradný dokument doručený do elektronickej schránky má rovnaké právne účinky ako úradný dokument, ktorý doručuje orgán verejnej moci v listinnej podobe. Znamená to, že ak do elektronickej schránky adresáta príde dokument od súdu, je to z hľadiska právnych účinkov to isté, ako keby mu list zo súdu prišiel do vlastných rúk poštou. Sťažovateľ mal v čase doručovania písomností zo súdu zriadenú elektronickú schránku aktivovanú na elektronické doručovanie, preto jeho argumenty o nevedomosti prebiehajúceho konania sú právne bezvýznamné. Fyzická osoba, ktorej bola zriadená elektronická schránka, je jej majiteľom a je oprávnená disponovať ňou v súlade a spôsobom ustanoveným zákonom o e-Governmente.

16. Proti výroku I podal sťažovateľ dovolanie 22. júla 2022 z dôvodu naplnenia dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP.

17. Sťažovateľ odôvodnil dovolanie tak, že zo strany okresného súdu a krajského súdu ide o prísne formalistický výklad Civilného sporového poriadku bez rešpektovania konštantnej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (napr. vo veci C-292/10 Cornelius de Visser alebo vo veci C-394/07 Gambazzi), z ktorej vyplýva tá skutočnosť, že zakotvenie prísneho režimu doručovania v Civilnom sporovom poriadku (§ 106 CSP, § 111 ods. 3 CSP, § 112 CSP) má priestor len v prípade, ak má žalovaný o spore vedomosť. Žalovanému treba raz doručiť riadne, a to žalobu, a následne je už zodpovednosť za preberanie zásielok na strane sporu.

18. Najvyšší súd rozhodol o dovolaní uznesením sp. zn. 5Cdo/181/2022 z 26. októbra 2023 tak, že dovolanie sťažovateľa zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

19. Podstatou argumentácie sťažovateľa je skutočnosť, že podľa jeho názoru sú napadnuté rozhodnutia arbitrárne a nepreskúmateľné.

20. Podstata sťažnostnej námietky v tomto konaní spočíva v tom, že rozhodnutia všeobecných súdov sú založené na nesprávnom právnom posúdení veci, vyznačujú sa svojvoľnosťou a nedostatočným odôvodnením. Súd sa nezaoberali všetkými podstatnými otázkami prípadu, nedali konkrétnu a jednoznačnú odpoveď na relevantné argumenty sťažovateľa, ktoré boli pre výsledok prípadu rozhodujúce.

21. Súd je povinný skúmať, či žalobcom tvrdený skutkový stav je nesporný, a prihliadať na všetky skutočnosti, na ktoré súd zo zákona má prihliadať, a v prípade, ak dospeje k záveru, že žalobcom tvrdený skutkový stav nie je nesporný, napriek tomu, že by boli splnené všetky podmienky na vydanie kontumačného rozsudku, súd takýto rozsudok nevydá.

22. Z odôvodnenia rozsudku pre zmeškanie nie je zrejmé, akým spôsobom sa s nespornosťou nároku žalobkyne uvedeného v žalobe súd vysporiadal. Sťažovateľ poukazuje na rozsudok okresného súdu sp. zn. 7C/23/2020 z 23. mája 2023 z konania, v ktorom vystupovali rovnaké strany sporu, žaloba bola podaná na súde na jar v roku 2020, teda vec sa týka rovnakého obdobia. Sťažovateľ vystupuje v spore ako žalovaný v 2. rade a po tom, čo sa o podanom žalobnom návrhu dozvedel, nevyhýbal sa konaniu, aktívne uplatnil prostriedky procesnej obrany a bol v konaní na okresnom súde úspešný.

23. V odôvodnení ani jedného napadnutého rozhodnutia nie je zodpovedaná otázka, akým spôsobom súd zisťoval adresu na písomné doručovanie rozsudku, analogicky k § 116 CSP. Súd prísne po prvom neúspešnom doručení žaloby do elektronickej schránky sťažovateľa vydal rozsudok pre zmeškanie, čím sledoval len účel rýchlosti súdneho konania, a to na úkor práva sťažovateľa na súdnu ochranu.

24. Okresný súd pred vydaním rozsudku pre zmeškanie podľa § 273 CSP mal prihliadať aj na znenie § 116 CSP, ktoré súdu vyslovene prikazuje urobiť úkony na zistenie skutočného pobytu sťažovateľa v prípade, ak sa žalobu nepodarí doručiť žalovanému, ktorý je fyzickou osobou. Je zásadný rozdiel pri doručovaní žalôb právnickým osobám a fyzickým osobám – podnikateľom.

Fyzická osoba, ktorá nie je podnikateľom, nemusí mať schránku na elektronické doručovanie aktivovanú. Súd mal analogicky po tom, čo sťažovateľ žalobu a uznesenie na vyjadrenie k žalobe neprevzal, realizovať aspoň raz iný spôsob doručovania žaloby, aby umožnil sťažovateľovi sa s ňou oboznámiť.

25. Krajský súd v odôvodnení len formálne odvolanie odmietol ako podané po uplynutí lehoty, popísal priebeh konania a uviedol, že v ďalšom sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie a odvolal sa rovnako ako súd prvej inštancie na zákon o e-Govermente.

26. Zo strany odvolacieho súdu a najvyššieho súdu išlo o prísne formalistický výklad Civilného sporového poriadku bez rešpektovania konštantnej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (napr. vo veci C-292/10 Cornelius de Visser alebo vo veci C-394/07 Gambazzi), z ktorej jednoznačne vyplýva tá skutočnosť, že zakotvenie prísneho režimu doručovania v Civilnom sporovom poriadku (§ 106 CSP, § 111 ods. 3 CSP, § 112 CSP) má priestor len v prípade, ak má žalovaný o spore vedomosť.

27. Z tohto dôvodu musí platiť, že žalovanému treba raz doručiť riadne, a to žalobu, a následne je už zodpovednosť za preberanie zásielok na strane sporu. Pravidlom pri doručovaní žaloby fyzickej osobe by tak mala byť obligatornosť vyšetrovacích úkonov vo vzťahu k pobytu žalovaného, napríklad dopytom na Sociálnej poisťovni, daňovom úrade, v ústave na výkon trestu. Samozrejme, takéto šetrenie možno od súdu v konaní vyžadovať iba raz, ak je to potrebné, a to v štádiu doručovania žaloby, prípadne platobného rozkazu. Ak súd vykoná všetky úkony nevyhnutne potrebné na zistenie skutočného pobytu žalovaného, postupuje podľa § 116 ods. 2 CSP a ďalšie šetrenia v ďalších štádiách konania sa už nevykonávajú.

28. Sťažovateľ v odvolaní preukázal, že sa zdržiaval na adrese trvalého pobytu, preberá riadne poštu a plnil si svoje povinnosti, ktoré mu vyplývajú z činnosti štátnych orgánov, preto v danom prípade podľa jeho názoru ide o prílišný formalizmus súdov.

29. V zmysle eurokonformného výkladu v otázke doručovania žaloby, prípadne iného dokumentu, ktorým sa začína konanie, je potrebné, aby sa žalovaný dozvedel o konaní proti nemu a mohol sa účinne brániť, a preto súd nemôže tieto úkony posudzovať len čisto formálne, ale musí skúmať aj dôvody, prečo sa tak deje, a to dokonca ak sa tak deje opakovane.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

30. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

31. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie, ktorou sťažovateľ namietal, že napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu boli porušené jeho označené práva. Napadnuté rozhodnutia sťažovateľ považuje za arbitrárne

a nepreskúmateľné z dôvodu, že krajský súd a najvyšší súd sa dôsledne nezaoberali dôvodmi zmeškania lehoty na podanie odvolania. Vo vzťahu k sťažovateľovi bolo uskutočnené doručovanie do elektronickej schránky bez toho, aby sa súd predtým pokúsil doručovať žalobu v listinnej podobe do vlastných rúk sťažovateľa, a bez toho, aby súd vykonal všetky úkony potrebné na zistenie skutočného pobytu sťažovateľa podľa § 116 ods. 1 CSP.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa napadnutým rozhodnutím krajského súdu:

32. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ sa už v minulosti ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. júla 2022 domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 401/2022-17 zo 6. septembra 2022 odmietol túto ústavnú sťažnosť ako neprípustnú z dôvodu, že sťažovateľ nepodal proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu dovolanie.

33. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

34. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

35. Ústavný súd konštatuje, že proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu bolo prípustné dovolanie, ktoré sťažovateľ aj využil. Z toho vyplýva, že námietky sťažovateľa uvedené v dovolaní proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu preskúmal najvyšší súd ako súd dovolací, ktorý rozhodol napadnutým rozhodnutím.

36. Ústavný súd musí všeobecným súdom poskytnúť príležitosť plne rozvinúť ich právomoc, keďže aj im patrí možnosť a povinnosť poskytnúť sťažovateľovým základným právam a slobodám ochranu v medziach ich zákonom zverených kompetencií. Táto ochrana je v rámci vzťahu medzi všeobecnými súdmi a ústavným súdom podľa princípu subsidiarity delená a postupná, nie delená a súbežná. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva a jeho právomoc nastupuje spravidla až vtedy, ak sťažovateľ pred všeobecnými súdmi vyčerpá všetky účinné prostriedky nápravy vo vzťahu ku konaniu, resp. k rozhodnutiu ako celku. V prípade, ak v rámci toho istého konania (rozhodnutia) je možné niektoré námietky uplatniť pred dovolacím súdom a iné nie, ústavný súd v tejto súvislosti považuje za v rozpore s už zmieneným princípom subsidiarity tieto procesné nároky drobiť a ponechať ich samostatnému procesnému osudu. V prípade potenciálneho úspechu sťažovateľov pred dovolacím súdom (čo i len vo vzťahu k niektorým uplatneným námietkam) totiž stráca ďalšie konanie pred ústavným súdom zmysel (I. ÚS 182/2023).

37. Na spresnenie ústavný súd dodáva, že sťažovateľ by vo vzťahu k odvolaciemu súdu mohol uplatniť námietky neuplatniteľné v mimoriadnom opravnom prostriedku (pozri IV. ÚS 398/2022, IV. ÚS 404/2022), takéto námietky však v ústavnej sťažnosti sťažovateľ neidentifikoval, resp. nemožnosť obrátiť sa s takýmto druhom námietky na dovolací súd ani netvrdí.

38. Z uvedeného dôvodu sa vo veci sťažovateľa uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu:

39. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

40. Ústavný súd k vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

41. Ústavný súd teda skúmal, či sa najvyšší súd odchytil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu s ústavou a dohovorom. Na účely posúdenia ústavnej sťažnosti sťažovateľa sa ústavný súd podrobne oboznámil tiež s obsahom odôvodnenia druhostupňového uznesenia krajského súdu a tiež s obsahom odôvodnenia prvostupňového uznesenia okresného súdu, a to v súlade so svojim ustáleným právnym názorom, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože tieto konania z hľadiska ich predmetu tvoria jeden celok.

42. Podľa § 105 ods. 1 CSP súd doručuje písomnosť na pojednávaní alebo pri inom úkone súdu; tým nie je dotknutá povinnosť súdu doručovať písomnosť do elektronickej schránky podľa osobitného predpisu.

43. Podľa § 105 ods. 2 CSP ak nemožno doručiť písomnosť podľa odseku 1 a ak nejde o doručenie písomnosti do vlastných rúk, súd na žiadosť strany doručí písomnosť na elektronickú adresu. Písomnosť súdu sa považuje za doručeníu po troch dňoch od jej odoslania, aj keď ju adresát neprečítal.

44. Podľa § 105 ods. 3 CSP ak nemožno doručiť písomnosť podľa odsekov 1 a 2, súd doručuje prostredníctvom doručujúceho orgánu.

45. Podľa § 3 písm. 1) zákona o e-Governmente elektronicou schránkou je elektronicke úložisko, v ktorom sú uchovávané elektronicke správy a notifikácie.

46. Podľa § 17 ods. 1 zákona o e-Governmente orgán verejnej moci je povinný uplatňovať výkon verejnej moci elektronicy podľa tohto zákona, pričom túto povinnosť nemá, ak ide o úkony v konaní o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach osôb, a) o ktorých osobitný predpis výslovne ustanovuje, že ich orgán verejnej moci vykonáva výlučne v listinnej podobe, b) ktoré osobitný predpis ukladá alebo umožňuje vykonať ústne, konkludentným prejavom vôle alebo predložením vecí, ktorá nemá listinnú podobu alebo elektronicke podobu, alebo c) ktoré

spočívajú vo výkone činnosti, akou je ústne pojednávanie, miestne zisťovanie, výkon kontroly alebo dohľadu priamo u kontrolovaného subjektu alebo dohliadaného subjektu, obhliadka, nazeranie do spisov, predvedenie a iné obdobné úkony, ktoré sa vykonávajú mimo úradnej budovy, v ktorej sídli orgán verejnej moci.

47. Podľa § 29 ods. 1 zákona o e-Governmente elektronické podanie a elektronický úradný dokument sa doručujú elektronicky, pričom miestom na elektronické doručovanie je elektronická schránka, ktorá je aktivovaná.

48. Podľa § 29 ods. 2 zákona o e-Governmente do vlastných rúk sa elektronicky doručujú elektronické dokumenty, ktoré sú podľa tohto zákona z hľadiska právnych účinkov totožné s dokumentom v listinnej podobe, o ktorom osobitné predpisy ustanovujú, že sa doručujú do vlastných rúk.

49. Podľa § 29 ods. 3 zákona o e-Governmente doručením do vlastných rúk sa na účely elektronického doručovania rozumie doručenie, pri ktorom sa vyžaduje potvrdenie doručenia zo strany adresáta alebo osoby, ktorej je podľa osobitných predpisov možné doručovať namiesto adresáta, formou elektronickej doručenky odoslanej odosielateľovi.

50. Podľa § 31a ods. 1 zákona o e-Governmente orgán verejnej moci za podmienok podľa odsekov 11 a 12 odošle elektronický úradný dokument prostredníctvom modulu elektronického doručovania správcovi modulu elektronického doručovania, ktorý prostredníctvom modulu elektronického doručovania bezodkladne zabezpečí jeho doručenie do elektronickej schránky adresáta, a ak elektronická schránka adresáta nie je aktivovaná, zabezpečí jeho doručenie adresátovi v listinnej podobe prostredníctvom poštového podniku, spôsobom podľa osobitného predpisu upravujúceho konanie v danej veci. Vyhotovenie listinnej podoby elektronického úradného dokumentu zabezpečí správca modulu elektronického doručovania vo forme listinného rovnopisu elektronického úradného dokumentu podľa odseku 2.

51. Podľa § 32 ods. 1 zákona o e-Governmente uložením elektronickej úradnej správy sa rozumie okamih, odkedy je elektronická úradná správa objektívne dostupná prijímateľovi v elektronickej schránke adresáta.

52. Podľa § 32 ods. 5 písm. b) bodu 1 zákona o e-Governmente elektronická úradná správa vrátane všetkých elektronických dokumentov sa považuje za doručení, ak je adresátom iná osoba ako orgán verejnej moci, a ak sa doručuje do vlastných rúk, momentom uvedeným na elektronickej doručenke alebo márnym uplynutím úložnej lehoty podľa toho, ktorá skutočnosť nastane skôr, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvedel.

53. Ústavný súd dodáva, že v prípade, ak má strana aktivovanú elektronickú schránku, orgán verejnej moci vrátane súdu musí prioritne doručovať do tejto elektronickej schránky, pričom doručovanie sa prioritne spravuje ustanoveniami zákona o e-Governmente, ktorý v časti o elektronickom doručovaní má charakter špeciality k ustanoveniam Civilného sporového poriadku o doručovaní (§ 2 ods. 3 zákona o e-Governmente). Nie je na vôli strany sporu alebo iného zúčastneného subjektu, akou formou mu bude súd doručovať písomnosti. Povinnosť doručovať písomnosti do elektronickej schránky je kogentne upravená a nezávisí od vôle strany či iného subjektu (IV. ÚS 395/2023).

54. V nadväznosti na už uvedené ústavný súd konštatuje, že pokiaľ ide o postupnosť doručovania, fyzickým osobám sa písomnosti doručujú prostredníctvom súdu na pojednávaní alebo pri inom úkone. Do elektronickej schránky sa fyzickým osobám doručuje v prípade, ak ju majú aktivovanú. Pokiaľ sa súdu písomnosť nepodarí doručiť fyzickej osobe na pojednávaní alebo pri inom úkone súdu a fyzická osoba nemá aktivovanú elektronickej schránku, až v tomto prípade sa jej bude písomnosť doručovať na adresu podľa § 106 CSP (na adresu evidovanú v registri obyvateľov Slovenskej republiky), a to prostredníctvom doručujúcich orgánov podľa § 107 ods. 1 CSP (poštový podnik, súdny doručovateľ). Do elektronickej schránky sa doručujú aj dokumenty, ktoré sa majú doručiť do vlastných rúk, to znamená aj žaloba. Elektronická úradná správa vrátane všetkých elektronických úradných dokumentov sa považuje v danom prípade za doručenie momentom uvedeným na elektronickej doručovateľskej alebo márnym uplynutím úložnej lehoty podľa toho, ktorá skutočnosť nastane skôr, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvedel (ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J. MESIARKINOVÁ, S., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAŠOVIČ, M. a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. Praha : C. H: Beck, 2016, s. 383.).

55. Sťažovateľ v rámci dovolania uplatňoval dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, ktorého opodstatnenosť založil na tvrdení o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktoré sa nezaoberalo dôvodmi zmeškania lehoty na podanie odvolania, či boli dôvodné alebo či dôsledkom toho je možné zmeškanú lehotu odpustiť. Poukázal na to, že odvolací súd sa len stotožnil s argumentáciou súdu prvej inštancie týkajúcou sa aplikácie zákona o e-Governmente, ktorý považuje za nesprávny. Sťažovateľ poukázal na argumentáciu z odvolacieho konania a na rozsudky Súdneho dvora Európskej únie C-292/10 Cornelius de Visser a C-394/07 Gambazzi, z ktorých vyplýva, že zakotvenie prísneho režimu doručovania v Civilnom sporovom poriadku (§ 106, § 111 ods. 3 a § 112 CSP) má priestor len v prípade, ak má žalovaný o spore vedomosť. Uviedol, že musí platiť, že žalovanému treba doručiť raz riadne žalobu a následne je už zodpovednosť za preberanie zásielok na strane sporu. Pravidlom pri doručovaní žaloby fyzickej osobe by mala byť obligatornosť vyšetrovacích úkonov vo vzťahu k pobytu žalovaného, napríklad dopytom na Sociálnej poisťovni, daňovom úrade, v ústave na výkon trestu a pod. Sťažovateľ zdôraznil, že z jeho strany nebola vedomosť o aktívnej elektronickej schránke fyzickej osoby na doručovanie písomností, do ktorej boli súdom spomínané písomnosti zasielané. Uviedol, že je nepochopiteľné, prečo súd pri tak mimoriadne právne náročnom konaní doručoval výlučne elektronickej, keď v iných prebiehajúcich konaniach doručoval sťažovateľovi písomnosti prostredníctvom pošty. Pokladal za dôležité zdôrazniť, že sa zdržiava na adrese trvalého pobytu a riadne si preberá poštu, prílišný formalizmus súdov považuje za rozporný so súdnym konaním.

56. Najvyšší súd skonštatoval, že odvolací súd k argumentácii sťažovateľa uviedol, že z obsahu spisu vyplývalo, že napadnutý rozsudok pre zmeškanie bol sťažovateľovi doručený do jeho elektronickej schránky 25. apríla 2021. Sťažovateľ podal odvolanie prostredníctvom svojho právneho zástupcu proti napadnutému rozsudku pre zmeškanie súdu prvej inštancie 6. júla 2021. Lehota na podanie odvolania začala sťažovateľovi plynúť nasledujúci deň po doručení napadnutého rozsudku pre zmeškanie sťažovateľa v pozícii žalovaného, t. j. 26. apríla 2021, posledný deň 15-dňovej lehoty na podanie odvolania pripadol na 11. máj 2021, keď mohol súdu odvolanie doručiť osobne alebo na prepravu. Odvolanie bolo právnym zástupcom sťažovateľa podané elektronickej až 6. júla 2021, teda zjavne po uplynutí zákonnej lehoty (bod 9 odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu).

57. Najvyšší súd v bode 10 odôvodnenia ďalej uviedol, že preskúmaním obsahu spisu a postupu súdu prvej inštancie zistil, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď napadnutý rozsudok č. k. 11C/36/2020-46 z 9. apríla 2021 doručoval do elektronickej schránky sťažovateľa, keďže takýto postup mu priamo vyplýva zo zákona o e-Governmente. V súlade s § 31a ods. 1 zákona o e-Governmente orgán verejnej moci za podmienok podľa odsekov 11 a 12 odošle elektronický úradný dokument prostredníctvom modulu elektronického doručovania správcovi modulu elektronického doručovania, ktorý prostredníctvom modulu elektronického doručovania bezodkladne zabezpečí jeho doručenie do elektronickej schránky adresáta, a ak elektronická schránka adresáta nie je aktivovaná, zabezpečí jeho doručenie adresátovi v listinnej podobe prostredníctvom poštového podniku, spôsobom podľa osobitného predpisu upravujúceho konanie v danej veci. Vyhotovenie listinnej podoby elektronického úradného dokumentu zabezpečí správca modulu elektronického doručovania vo forme listinného rovnopisu elektronického úradného dokumentu podľa odseku 2. Z dôvodovej správy k zákonu č. 238/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, k tomuto ustanoveniu vyplýva, že od 1. novembra 2016 majú orgány verejnej moci povinnosť vykonávať verejnú moc elektronicke a úradné dokumenty doručovať elektronicke do aktivovaných elektronicke schránok. Pre adresátov, ktorí nemajú aktivované elektronicke schránky, sa doručujú úradné rozhodnutia naďalej v listinnej podobe, vo forme rovnopisu. Navrhované riešenie vychádza z predpokladu, že orgány verejnej moci vytvárajú úradné dokumenty už len v elektronickej podobe a doručujú ich s použitím modulu elektronického doručovania. Tento modul teda môže prijať elektronicke úradné dokumenty a automatizovaným spôsobom vyhodnotiť, či príslušný adresát má alebo nemá aktivovanú elektronicke schránku. Na základe výsledku vyhodnotenia systém buď doručí úradné dokumenty do aktivovanej elektronickej schránky, alebo zvolí listinné doručovanie.

58. V súvislosti s námietkou sťažovateľa o tom, že nemal aktivovanú elektronicke schránku, najvyšší súd uviedol, že šetrením v spise zistil, že sťažovateľovi bola elektronicke schránka zriadená 22. apríla 2014. Aktivovaná na doručovanie pre prijímanie elektronicke úradných dokumentov (rozhodnutí) bola predmetná schránka v období od 13. februára 2017 do 28. júna 2021. V období doručovania rozsudku okresného súdu sťažovateľ mal aktívnu elektronicke schránku a len samotná skutočnosť, že dokumenty v nej si nepreberal, resp. k otváraní dokumentov pristupoval selektívne, nezakladá neúčinnosť takéhoto doručenia. Zároveň najvyšší súd konštatoval, že jeho pozornosti neušla skutočnosť, že sťažovateľ si niektoré úradné dokumenty prevzal a prijatú poštu si evidentne triedil po priečinkoch podľa odosielateľa – daňový úrad, finančná správa, polícia, sociálna poisťovňa, zdravotná poisťovňa (bod 11 odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu).

59. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí dospel k záveru, že tvrdenie sťažovateľa, že odvolací súd svojím procesným postupom zaťažil konanie vadou zmatečnosti podľa § 420 písm. f) CSP, je nedôvodné, a dovolanie z tohto dôvodu zamietol.

60. Na doplnenie ústavný súd konštatuje, že § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen

zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prerokovanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* [odmietnutia spravodlivosti (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017)].

61. Ústavný súd v duchu svojej už ustálenej judikatúry poukazuje na to, že postupom súdu možno rozumieť nielen samotný priebeh konania, ale aj konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku, pretože pokiaľ (aj) rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (pozri napr. IV. ÚS 314/2020). Uvedená skutočnosť a nedostatok v odôvodnení najvyššieho súdu vzhľadom na argumentačnú dovolaciu líniu však v tomto prípade nemali vplyv na iný možný záver dovolacieho súdu, pretože z relevantných častí napadnutého rozhodnutia vyplýva, že jeho odôvodnenie inak nenesie znaky arbitrárnosti ani extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Ústavný súd za týchto okolností nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval právne závery uvedené v napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii. To je pre ústavný súd rozhodujúce a tomu zodpovedá aj záver najvyššieho súdu o nutnosti zamietnutia dovolania sťažovateľa.

62. Ústavný súd konštatuje, že pokiaľ okresný súd pri doručovaní vo veci sťažovateľa aplikoval platné a účinné ustanovenia zákona o e-Governmente, potom proti jeho postupu nemožno mať výhrady.

63. Ústavný súd na záver dodáva, že pri doručovaní je potrebné vychádzať z materiálneho prístupu k doručovaniu. Podstatnou skutočnosťou pri doručovaní nie je to, či sa adresát s doručovaným elektronickým úradným dokumentom oboznámil, ale to, že sa adresát mohol s týmto doručovaným elektronickým dokumentom oboznámiť. Ak bol elektronický úradný dokument (žaloba) doručený do elektronickej schránky, ktorú mala fyzická osoba aktivovanú, potom platí, že tento adresát mal možnosť sa s týmto elektronickým úradným dokumentom oboznámiť a jeho základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie neboli porušené, a to ani vtedy, ak sa adresát o doručení nedozvedel. Vzhľadom na triedenie písomností v elektronickej schránke priečinkov podľa subjektov v tejto súvislosti neobstojí ani tvrdenie sťažovateľa, že o schránke nevedel (bod 58 tohto odôvodnenia).

64. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa, že najvyšší súd sa nezaoberal všetkými jeho námietkami, ústavný súd konštatuje, že v súlade s § 439 CSP je dovolací súd viazaný rozsahom dovolania. V dôsledku tejto viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý sťažovateľ ako dovolateľ vymedzil v dovolaní. Z dovolania sťažovateľa, ktoré bolo prílohou ústavnej sťažnosti, ústavný súd zistil, že sťažovateľ dovolaním napadol len I. výrok uznesenia krajského súdu, ktorým bolo odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu pre zmeškanie odmietnuté ako oneskorene podané. Výrokom II uznesenia krajského súdu bolo potvrdené

uznesenie okresného súdu č. k. 11C/36/2020-90 z 28. októbra 2021, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľa na zrušenie rozsudku pre zmeškanie. Predmetom dovolacieho prieskumu bol výlučne prvý výrok napadnutého rozhodnutia krajského súdu, pretože vo zvyšnej časti uznesenie krajského súdu dovolaním nebolo napadnuté.

65. Najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, že pokiaľ sťažovateľ namietal okolnosti týkajúce sa doručenia žaloby (ktoré obsahovo tvorili väčšinu podaného dovolania), teda absenciu vedomosti o prebiehajúcom konaní proti nemu, toto nebolo predmetom dovolacieho konania, keďže prieskum dovolacieho súdu sa týkal výlučne argumentácie týkajúcej sa včasnosti podaného odvolania s poukazom na viazanosť najvyššieho súdu rozsahom dovolania (bod 12 odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu). Sťažovateľ svojím dovolaním sám určil rozsah dovolacieho prieskumu. Keďže druhý výrok napadnutého rozhodnutia krajského súdu nebol dovolaním sťažovateľa napadnutý, ústavný súd konštatuje, že záver najvyššieho súdu, že tento druhý výrok napadnutého rozhodnutia krajského súdu nemohol byť predmetom dovolacieho prieskumu, považuje ústavný súd za ústavne udržateľný.

66. Vzhľadom na už uvedené zistenia ústavný súd konštatuje, že pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu, t. j. taký jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Práve naopak, takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu relevantný právny predpis výslovne umožňoval, preto napadnuté rozhodnutie v predmetnom prípade nemohlo znamenať odoprenie prístupu sťažovateľa k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

67. Ústavný súd uzatvára, že v posudzovanej veci nezistil, že by napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa podľa čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a jeho závery, ku ktorým v napadnutom rozhodnutí dospel, tak nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne), a tým za ústavne neudržateľné. Z odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom vo veci.

68. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

69. Najvyšší súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k názoru, že dovolanie sťažovateľa je potrebné zamietnuť, pričom vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil dôvody, ktoré viedli k tomuto záveru, a tento názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný), preto absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a porušením práv sťažovateľa podľa čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

70. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení či nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08). Ani z tohto hľadiska ústavný súd nezaznamenal nedostatky či inú zrejmu nespravodlivosť v namietanom rozhodnutí najvyššieho súdu. Navyše sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstate opakuje svoju argumentáciu uplatnenú v rámci podaného dovolania.

71. Ústavný súd preto konštatuje, že neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu zasahoval, preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

72. Vzhľadom na to, že ústavný súd konštatoval zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti, ostatnými návrhmi obsiahnutými v ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania) sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2024

Miloš Maďar
predseda senátu